

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 lutego 2016 roku w sprawie numer (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przeliczył A. W. emeryturę od 1 lutego 2016 roku, to jest od miesiąca w którym zgłoszono wniosek.

Decyzja została wydana na podstawie art.113 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 roku, poz.748 ze zm.).

Organ rentowy wskazał, że do obliczenia emerytury przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia, a także uwzględniono okresy składkowe w ilości 36 lat, 3 miesiące i 6 dni (435 miesięcy) oraz okresy nieskładkowe w ilości 5 lat, 5 miesięcy i 13 dni (65 miesięcy). Po zmianie stażu pracy emerytura wnioskodawczynie wyniosła 1 958,96 zł (po waloryzacji, od dnia 1 marca 2016 r. kwota świadczenia wyniosła 1 963,66 zł).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaznaczył, że od 1 kwietnia 2016 r. podstawę opodatkowania stanowi miesięczna kwota w wysokości 1.964 zł, a po dokonaniu stosownych odliczeń wysokość świadczenia należnego wnioskodawczynie wynosi 1 631,93 zł.

Zakład wyjaśnił, że do stażu doliczono ubezpieczonej okres zatrudnienia od 1 listopada 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku oraz że przeliczenie emerytury z uwzględnieniem kapitału początkowego przez doliczenie opieki nad dzieckiem po 1,3% podstawy wymiaru kapitału początkowego za każdy rok tego okresu zostało dokonane w decyzji z dnia 3 września 2015 roku i nadal korzystniejsza jest emerytura według starych zasad. Jednocześnie organ rentowy wyjaśnił, że brak jest podstaw do przeliczenia emerytury według wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie, bowiem orzeczenie to wydane zostało w jednostkowej sprawie.

/decyzja k. 177-181 plik I akt ZUS/

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczona A. W. wskazała, że decyzja ta jest dla niej krzywdząca i pozbawia ją praw nabytych z uwagi na działanie prawa wstecz. A. W. wskazała, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego nie jest możliwym odliczenie, w stosunku do osób urodzonych w (...) r., przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wcześniej pobranych przez te osoby emerytur. Ubezpieczona zaznaczyła, że przeliczenie jej emerytury powinno nastąpić zgodnie z prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie (sygn. akt VI U 2162/13) oraz jego uzasadnieniem.

/odwołanie k.2-2 odwrót/

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie. Wyjaśnił, że na podstawie art.29 w zw. z art.46 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznano A. W. prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 22 października 2008 r. tj. od dnia osiągnięcia przez nią 55 roku życia.

W dniu 19 lutego 2014 roku ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie emerytury po osiągnięciu wieku emerytalnego i decyzją z dnia 28 marca 2014 r. Zakład przyznał ubezpieczonej emeryturę ustalając jej wysokość w oparciu o art.25 ust.1 b ww. ustawy tj. z pomniejszeniem podstawy wymiaru o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Tak ustalona emerytura została zawieszona, gdyż korzystniejsza okazała się wcześniejsza emerytura przyznana decyzją z dnia 23 października 2008 r. (emerytury te były przeliczane w związku ze składanymi przez ubezpieczoną wnioskami i wcześniejsza emerytura była zawsze świadczeniem korzystniejszym dla ubezpieczonej).

W dniu 10 lutego 2016 r. ubezpieczona złożyła wniosek o przeliczenie wysokości emerytury poprzez zmianę stażu pracy i doliczenie okresu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. oraz o ponowne ustalenie wysokości emerytury przyznanej na

podstawie art.24 zgodnie z przedłożonym przez nią wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 grudnia 2015 r. z pominięciem pomniejszenia podstawy wymiaru o kwotę pobranych wcześniejszych emerytur.

Po rozpatrzeniu powyższego wniosku organ rentowy zaskarżoną decyzją przeliczył wcześniejszą emeryturę wnioskodawczyni poprzez doliczenie do stażu pracy okresu od 1 listopada 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odmówił przeliczenia emerytury zgodnie z przedłożonym przez wnioskodawczynię wyrokiem Sądu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że przepis art.25 ust.1 b ustawy emerytalnej został dodany na podstawie art.1 pkt 6 lit. b ustawy z dnia 11 maja 2012 r. (Dz. U. 2012.637) zmieniającej ustawę emerytalną z dniem 1 stycznia 2013 r., a zatem w dacie nabycia przez ubezpieczoną uprawnień emerytalnych na podstawie art.24 ustawy emerytalnej przepis ten już obowiązywał. Organ rentowy zaznaczył jednocześnie, że ubezpieczona skorzystała z dobrodziejstwa art.46 ustawy emerytalnej oraz że przepisy art.25 nie naruszają konstytucyjnych zasad równości wobec prawa oraz państwa prawa, albowiem jedynie różnicują sytuację prawną osób pobierających świadczenia z ubezpieczeń społecznych w zależności od długości opłacania składek na te ubezpieczenia, co jest cechą relewantną i takie zróżnicowanie jest dopuszczalne i nie narusza art.32 Konstytucji RP.

/odpowiedź na odwołanie k.3-4/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona A. W. urodziła się w dniu (...).

W dniu 19 września 2008 roku ubezpieczona złożyła wniosek o emeryturę.

(wniosek k.1-6 plik III akt ZUS)

Decyzją z dnia 23 października 2008 roku znak E (...) Zakład przyznał ubezpieczonej (na podstawie art.26 oraz art. 46 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) prawo do emerytury od 22 października 2008 roku – od osiągnięcia wieku emerytalnego.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych (od stycznia 1988 roku do grudnia 1997 roku), ze wskaźnikiem podstawy wymiaru wynoszącym 84,44% oraz kwotą bazową obowiązującą w dniu osiągnięcia wieku emerytalnego – 2.275,37 zł. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika podstawy wymiaru przez kwotę bazową wyniosła 1.921,32 zł.

Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto 29 lat 11 miesięcy okresów składkowych (359 miesięcy) i 5 lat i 1 miesiąc (61 miesięcy) okresów nieskładkowych. Wysokość emerytury obliczona na podstawie art.53 ww. ustawy wyniosła 1.361,69 zł

Wysokość emerytury została obliczona w następujący sposób:

- $24\% \times 2.275,37 \text{ zł} = 546,09 \text{ zł}$,
- $[(359 \times 1,3\%) : 12] \times 1.921,32 = 747,20 \text{ zł}$,
- $[(61 \times 0,7\%) : 12] \times 1.921,32 = 68,40 \text{ zł}$.

(decyzja k.113-114 plik III akt ZUS)

Decyzją z dnia 19 listopada 2008 roku znak E (...) Zakład zawiesił świadczenie, z uwagi na kontynuowanie przez ubezpieczoną zatrudnienia.

(decyzja k.117-118 plik III akt ZUS)

Decyzją z dnia 3 grudnia 2008 roku znak E (...) Zakład przeliczył ubezpieczonej emeryturę oraz podjął jej wypłatę.

(decyzja k.127-128 plik III akt ZUS)

W związku ze składanymi przez A. W. wnioskami o uwzględnienie, przy ustalaniu wysokości świadczenia, zmiany stażu pracy, organ rentowy kolejnymi decyzjami przeliczał ubezpieczonej emeryturę.

Decyzją z dnia 29 sierpnia 2013 r. wysokość emerytury ubezpieczonej została określona na kwotę 1.819,61 zł.

(decyzje k.: 173-174, 190-191, 202-203, 224-225, 234 – 235, 246 – 247, 258 – 259, 268 – 269, 270, 304 – 305, 334 – 335, 344 – 345, 410 – 411, 424 – 425, 498 – 502, 522 – 526 plik III akt ZUS)

W dniu 19 lutego 2014 r. A. W. złożyła wniosek o ustalenie prawa do emerytury w związku z ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego.

(wniosek k.1-8 plik I akt ZUS)

Powszechny wiek emerytalny ubezpieczona osiągnęła 22 lutego 2014 roku.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 28 marca 2014 roku organ rentowy wydał decyzję, którą ustalił wysokość świadczenia ubezpieczonej na podstawie art.26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych na kwotę 1.355,92 zł. Wysokość emerytury została obliczona w następujący sposób: $[(57.570,00 + 386.241,42) - 101.712,74] : 252,30 = 1\ 355,92$ zł.

Organ rentowy podał, że kwota składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 57.570,00 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 386.241,42 zł, suma kwot pobranych emerytur wynosi 101.712,74 zł, średnie dalsze trwanie życia wynosi 252,30 miesiąca.

Organ rentowy wskazał, że świadczenie ustalone w decyzji jest mniej korzystne od dotychczas wypłacanego i ubezpieczonej będzie wypłacana emerytura w dotychczasowej wysokości.

(decyzja – k.41-43 plik I akt ZUS)

Do końca stycznia 2014 r. ubezpieczona pobrała emeryturę w wysokości 101.712,74 zł.

(wyliczenia k.35 plik I akt ZUS)

Decyzją z dnia 28 marca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przeliczył (od dnia 1 lutego 2014 r. tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek) ubezpieczonej emeryturę (zgodnie z art.113 ww. ustawy o emeryturach i rentach). Wysokość świadczenia wnioskodawczyni została określona na kwotę 1.860 zł.

(decyzja k.45-48 plik I akt ZUS)

W związku ze składanymi przez A. W. wnioskami o uwzględnienie, przy ustalaniu wysokości świadczenia, zmiany stażu pracy, organ rentowy kolejnymi decyzjami przeliczał ubezpieczonej emeryturę.

Decyzją z dnia 4 grudnia 2015 r. wysokość emerytury ubezpieczonej została określona na kwotę 1 954 zł.

(decyzje k.65-58, 73 -76, 85-88, 95-98, 111-114, 115-118, 135-138, 139 – 142, 149-152 plik I akt ZUS)

W dniu 10 lutego 2016 r. ubezpieczona złożyła wniosek o przeliczenie wysokości emerytury poprzez zmianę stażu pracy i doliczenie okresu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. oraz o ponowne ustalenie wysokości emerytury przyznanej na podstawie art. 24 zgodnie z przedłożonym przez nią wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 grudnia 2015

r. z pominięciem pomniejszenia podstawy wymiaru o kwotę pobranych wcześniejszych emerytur. Po rozpoznaniu wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

(wniosek k.153-174 plik I akt ZUS , decyzja k. 177/178 plik I akt ZUS)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów w postaci: wniosków o emeryturę oraz decyzji ZUS.

Wskazać należy, że wobec niekwestionowania przez ubezpieczoną sposobu obliczania przez organ rentowy stażu pracy, istota niniejszego postępowania sprowadzała się do rozstrzygnięcia czy organ rentowy ustalając należną jej emeryturę mógł odliczyć kwoty wypłaconego jej wcześniejszego świadczenia emerytalnego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Zgodnie z treścią art.24 ust.1a punkt 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku, poz.887 z późn. zm.) wiek emerytalny dla kobiet urodzonych w okresie od dnia 1 października 1953 roku do 31 grudnia 1953 roku wynosi 60 lat i 4 miesiące.

Podstawę obliczenia emerytury o której mowa w art.24 (zgodnie z treścią art.25 ww. ustawy), stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz środków zaewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art.40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art.25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego z uwzględnieniem ust.5 i art.183 (który nie ma zastosowania w przypadku ubezpieczonej). Wiek ubezpieczonego wyraża się w ukończonych latach i miesiącach, a średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach (art.26 ust.1-3 ww. ustawy).

Zgodnie z treścią art.100 ust.1 ww. ustawy prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego powstaje z urzędu, z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Ustalenie prawa do emerytury następuje na podstawie stanu prawnego obowiązującego w dniu spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia uprawnień, a wypłata świadczenia następuje od pierwszego dnia miesiąca, w którym ubezpieczony złożył wniosek, spełniwszy ustawowe przesłanki prawa do emerytury.

Ustawą z dnia 11 maja 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2012 roku poz. 637) która wprowadziła istotne zmiany dotyczące wieku uprawniającego do emerytury dla osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, różnicując je w zależności od daty urodzenia dodany został art.25 ust.1 b. Zgodnie z treścią tego przepisu jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie przepisów m.in. art.46, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art.24 (ustaloną zgodnie z ust.1) pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed obliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Ustawa ta weszła w życie od dnia 1 stycznia 2013 roku.

Dokonując oceny zgodności ww. ustawy z dnia 11 maja 2012 roku z Konstytucją Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 7 maja 2014 roku (K 43/12, Lex nr 1461264) uznał wprowadzone zmiany za zgodne między innymi z art.2, art.32 i art.67 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W obszernym uzasadnieniu Trybunał uzasadnił swoje stanowisko wskazując, że celem nowego systemu emerytalnego było stworzenie mechanizmu gromadzenia środków finansowych łagodzących w przyszłości zwiększone wydatki związane z postępującym procesem starzenia się ludności, przy ograniczeniu roli państwa.

Ubezpieczona A. W. osiągnęła powszechny wiek emerytalny - 60 lat i 4 miesiące w dniu 22 lutego 2014 roku.

Od dnia 22 października 2008 roku ubezpieczona miała przyznane prawo do emerytury na podstawie art.46 w zw. z art.29 ww. ustawy o emeryturach i rentach – ubezpieczona nie przystąpiła do otwartego funduszu emerytalnego, warunki do uzyskania emerytury określonej w art.29 (dotyczące wieku i okresów składkowych) spełniła do 31 grudnia 2008 roku. Z ustaleń Sądu wynika, że do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc osiągnięcia przez nią powszechnego wieku emerytalnego (do 31 stycznia 2014 roku) ubezpieczona pobrała emeryturę w łącznej kwocie 101.712,74 zł.

Ubezpieczona spełniła ustawowe przesłanki do emerytury w powszechnym wieku, określone art.24 ust.1b pkt 5 ww. ustawy dnia 22 lutego 2014 r. Zgodnie z obowiązującym stanem prawnym w tej dacie ustalono ubezpieczonej prawo do świadczenia i wyliczona została wysokość emerytury w myśl art.26.

Do obliczenia wysokości emerytury organ rentowy ustalił prawidłowo:

- 1) kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji – 57.570,00 zł
- 2) kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego – 386.241,42 zł
- 3) średnie dalsze trwanie życia – 252,30 miesiąca.

Organ rentowy pomniejszył zgodnie z treścią art.25 ust.1 b ww. ustawy sumę składek zgromadzonych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji (57.570,00 zł) i kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego (386.241,42 zł) o wartość kwot pobranych emerytur (o kwotę 101.712,74 zł). Tak uzyskana wartość została podzielona przez średnie dalsze trwanie życia (252,30 miesiąca). Tak ustalona emerytura (decyzją z dnia 28 marca 2014 roku) wyniosła 1.355,92 zł i jako świadczenie niższe w stosunku do świadczenia przyznanego wnioskodawczyni na mocy art.46 w zw. z art.29 ww. ustawy o emeryturach i rentach (tj. emerytury przyznanej jej w obniżonym wieku) ulegało ono zawieszeniu.

Wskazać należy, iż kolejne składane przez ubezpieczoną wnioski o przeliczenie emerytury skutkowały (z uwagi na zwiększenie stażu pracy) zwiększeniem wysokości emerytury, przy czym emerytura wyliczana na podstawie art.46 w zw. z art.29 ww. ustawy o emeryturach i rentach była świadczeniem korzystniejszym od świadczenia wyliczanego wnioskodawczyni na podstawie art. 26. Podkreślić należy, że analogiczna sytuacja w stosunku do ubezpieczonej zaistniała w rozpatrywanej sprawie i organ rentowy przy obliczaniu emerytury, z uwagi na wniosek z dnia 10 lutego 2016 r. nie mógł pominąć regulacji wyrażonej w art.25 ust.1 b ww. ustawy. Wskazany przepis był bowiem przepisem obowiązującym w dacie kiedy ubezpieczona spełniła ustawowe przesłanki prawa do emerytury powszechnej i wystąpiła z wnioskiem o przedmiotowe świadczenie.

Sąd pragnie podzieli pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 4 lutego 2016 roku ([III AUa 532/15](#) Lex nr 1983712), iż pobranie emerytur na podstawie art.29 oznacza skonsumowanie części kapitału składkowego, w związku z czym od dnia 1 stycznia 2013 roku odlicza się od niego sumę wypłaconych emerytur. Stanowisko to zostało zaprezentowane także przez Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 10 kwietnia 2014 roku ([III AUa 1145/13](#), Legalis nr 1024156).

Prawo do emerytury powszechnej ubezpieczona nabyła z dniem 22 lutego 2014 roku, stąd należy uwzględnić zmiany wprowadzone ww. ustawą z dniem 1 stycznia 2013 roku. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż warunki nabycia prawa do emerytury oraz sposób jej obliczenia powinny być oceniane według przepisów prawnych obowiązujących w dacie złożenia wniosku. Podobny problem prawny rozważał Sąd Najwyższy w sprawie II UKN 376/99 (Lex nr 47708), w której w uzasadnieniu wyroku z dnia 8 lutego 2000 roku potwierdził zasadę, iż prawo do emerytury powinno być oceniane według stanu prawnego istniejącego w dacie złożenia wniosku. Dodatkowo należy podkreślić, iż prawo do emerytury w obniżonym wieku, które przysługiwało na podstawie art.46 ww. ustawy stanowiło szczególne uprawnienie emerytalne dla niektórych ubezpieczonych urodzonych po 31 grudnia 1948 roku i w tym gronie znalazła się ubezpieczona. To, że osoby te znalazły się w szczególnym kręgu podmiotów uprzywilejowanych w stosunku do innych nie oznacza, że to uprzywilejowanie powinno rozciągać się - poprzez uznanie dopuszczalności stosowania

dotychczasowych przepisów emerytalnych - również na uprawnienia emerytalne wynikające z ukończenia pełnego wieku emerytalnego. Zasadą jest, że do zdefiniowania prawa podmiotowego stosuje się normy prawne wynikające z przepisów prawa obowiązujących w czasie określania prawa podmiotowego, co oznacza, że ubezpieczona nie mogła nabyć prawa do emerytury na podstawie przepisów już nieobowiązujących, gdyż w czasie ich obowiązywania nie spełniała wszystkich przesłanek tego prawa (w tym przypadku wieku emerytalnego). Oczywistym jest, że ubezpieczona mogła nabyć prawo do emerytury w powszechnym wieku jedynie po spełnieniu wszystkich przesłanek, a to było możliwe na podstawie aktualnie obowiązujących przepisów. Zważywszy, że jej ekspektatywa prawa do emerytury w powszechnym wieku nie była maksymalnie ukształtowana, nie można było legalnie uznać, że do ubezpieczonej będą miały zastosowanie dotychczasowe przepisy emerytalne pozwalające na przejście na emeryturę z zachowaniem korzystniejszego, w porównaniu z aktualnym sposobu wyliczania świadczenia. Ubezpieczona korzystająca ze szczególnego uprzywilejowania ustawowego nie mogła przez ponad pięć lat racjonalnie oczekiwać ustalenia emerytury w powszechnym wieku emerytalnym na niezmienionych zasadach. Zatem żądany przez ubezpieczoną sposób wyliczenia emerytury z pominięciem przepisu art.25 ust.1b ww. ustawy nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach.

Ubezpieczona obecnie ma wypłacane świadczenie wyższe, ustalone w decyzji z dnia 23 października 2008 roku, które to świadczenie było corocznie waloryzowane i przy jego obliczaniu uwzględniano ponadto zwiększony staż pracy wnioskodawczynie, zatem co do jakości świadczenia nie pogorszyły sytuacji ubezpieczonej.

Podkreślić także należy, iż nie stwierdzono dotychczas niekonstytucyjności art.25 ust.1b ustawy o emeryturach i rentach w stosunku do osób, które osiągnęły powszechny wiek emerytalny uprawniający do emerytury na podstawie art.24 ww. ustawy o emeryturach i rentach po dniu wejścia w życie tego przepisu.

Reasumując ubezpieczona dopiero dnia 22 lutego 2014 roku spełniła ustawowe przesłanki prawa do emerytury w powszechnym wieku i wystąpiła z wnioskiem o ustalenie świadczenia w systemie zdefiniowanej składki, gdzie świadczenie nabywa się za okresy ubezpieczenia, a wysokość świadczenia zależy od sumy zaewidencjonowanych składek. Z tym wiąże się ustalenie wysokości świadczenia w oparciu o przepisy obowiązujące w chwili złożenia przedmiotowego wniosku o świadczenie, który jest warunkiem realizacji prawa z tytułu osiągnięcia przepisanej powszechnego wieku emerytalnego. Nie ma podstawy prawnej by w sprawie ubezpieczonej orzekać w oparciu o stan prawny obowiązujący przed dniem spełnienia ustawowych przesłanek emerytury w trybie art.24 ww. ustawy emerytalnej.

Organ rentowy w sposób zgodny z prawem obliczył wysokość emerytury ubezpieczonej i jej odwołanie na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. jako nieuzasadnione należało oddalić.

(S.B.)

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawczynie z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie złożenia apelacji.

22.11.2016 r.